

Nr 2.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående ändrad lydelse av 1 § förordningen den 3 juni 1938 (nr 216) om livräntetillägg av statsmedel åt vissa livräntetagare enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete, m. m.

Genom en den 8 februari 1952 dagtecknad proposition, nr 81, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden, föreslagit riksdagen att

dels antaga vid propositionen fogat förslag till förordning angående ändrad lydelse av 1 § förordningen den 3 juni 1938 (nr 216) om livräntetillägg av statsmedel åt vissa livräntetagare enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete;

dels medgiva, att livräntor, som förhöjts enligt kungörelsen den 10 juni 1921 (nr 410) angående förhöjning av vissa till i statens tjänst skadade arbetare med flera av statsmedel utgående livräntor m. m., må fr. o. m. den 1 juli 1952 ytterligare höjas på sätt departementschefen föreslagit;

dels bemyndiga Kungl. Maj:t att efter prövning av omständigheterna i varje särskilt fall ikläda staten betalningsskyldighet för sådana enligt nyssnämnda lag den 5 juli 1901 fastställda livräntor, som icke äro säkerställda genom försäkring;

dels ock till *Vissa tillägg å ersättningar i anledning av olycksfall i arbete m. m.* för budgetåret 1952/53 under femte huvudtiteln anvisa ett förslagsanslag av 3 400 000 kronor.

Det vid propositionen fogade förslaget till förordning angående ändrad lydelse av 1 § förordningen den 3 juni 1938 (nr 216) är av följande lydelse:

Förslag

till

Förordning

angående ändrad lydelse av 1 § förordningen den 3 juni 1938 (nr 216) om livräntetillägg av statsmedel åt vissa livräntetagare enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete.

Härigenom förordnas, att 1 § förordningen den 3 juni 1938 om livräntetillägg av statsmedel åt vissa livräntetagare enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Gällande lydelse:)

(Föreslagen lydelse:)

1 §.

Den, som äger rätt till livränta enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete, äger erhålla årligt livräntetillägg, motsvarande 125 procent av livräntan; dock att, i fråga om livränta till skadad arbetare, tillägg ej utgår för livränta, som understiger 90 kronor, samt att tillägg ej heller utgår för livränta, som grundas på försäkring enligt 24 § i lagen.

Den som enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete äger rätt till livränta med ett belopp av minst 90 kronor om året skall, såframt livräntan ej grundas på försäkring enligt 24 § i lagen, erhålla tillägg därå i enlighet med vad nedan sägs.

För tid intill utgången av den månad, under vilken livräntetagaren fyllt 67 år, skall livräntetillägget utgå med så stort belopp, att detsamma jämte livräntan motsvarar vad som skulle hava utgått i livränta, därest lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete i dess ursprungliga lydelse ägt tillämpning samt den skadades årliga arbetsförtjänst utgjort 1 617 kronor.

För tid efter utgången av den månad, under vilken livräntetagaren fyllt 67 år, skall livräntetillägget utgå med 125 procent av livräntans belopp.

Livräntetilläggen bestridas — — — av riksförsäkringsanstalten.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1952.

Vid propositionen fogat utkast till kungörelse om ändring i kungörelsen den 10 juni 1921 (nr 410) angående förhöjning av vissa till i statens tjänst skadade arbetare med flera av statsmedel utgående livräntor m. m. fogas såsom bilaga till detta utlåtande.

Propositionen har, såvitt angår anvisande av anslag under femte huvudtiteln, hänvisats till statsutskottet samt i övrigt till lagutskott, därvid den tilldelats andra lagutskottet. Enligt överenskommelse mellan statsutskottet och andra lagutskottet har propositionen hänskjutits till behandling av sammansatt stats- och andra lagutskott.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i propositionen framlagda förslagen, får utskottet, i den mån redogörelse därför icke lämnas här nedan, hänvisa till propositionen.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

I propositionen föreslås förhöjda tillägg av statsmedel till vissa livräntetagare enligt 1901 års olycksfallsersättningslag, nämligen dels till skadade under 67 år, vilkas arbetsförmåga blivit nedsatt med minst 30 procent, och dels till änkor under 67 år. Förhöjningen, som är avsedd att genomföras fr. o. m. den 1 juli 1952, föreslås avvägd på sådant sätt, att livräntan och tillägget tillhoppa komma att uppgå till samma belopp, som i genomsnitt utgår i livränta och tillägg till personer, vilka äro berättigade till livränta enligt 1916 års olycksfallsförsäkringslag i dess ursprungliga lydelse. Som exempel på förslagets verkningar kan nämnas, att den årliga livräntan inklusive tillägg därå kommer att höjas för en helinvalid under 67 år från 1 350 till 2 156 kronor och för en änka från 405 kronor till 606 kronor 38 öre.

Vidare hemställs om bemyndigande för Kungl. Maj:t att, efter prövning av omständigheterna i varje särskilt fall, ikläda staten betalningsskyldighet för sådana livräntor enligt 1901 års lag, som icke äro säkerställda genom försäkring.

I avbidan på förevarande proposition har anslaget till Vissa tillägg å ersättningar i anledning av olycksfall i arbete m. m. för budgetåret 1952/53 i årets statsverksproposition (femte huvudtiteln, punkten 77) upptagits med ett endast preliminärt beräknat belopp. För ändamålet äskas nu ett förslagsanslag av 3 400 000 kronor.

Departementschefen.

Efter att ha redogjort för storleken av livräntorna enligt 1901 års lag och de livräntor, som utgå enligt 1916 års lag på grund av olycksfall under åren 1918—1919, anför föredragande departementschefen, statsrådet Sträng, i propositionen bl. a. följande:

»Svenska metallindustriarbetareförbundet har nu hemställt om förhöjda tillägg av statsmedel å de livräntor, som utgå enligt 1901 års lag. Som skäl härför har förbundet anfört, att dessa livräntor, inklusive nuvarande tillägg, äro avsevärt lägre än de livräntor jämte tillägg, som på grund av olycksfall under åren 1918—1919 i genomsnitt utgå enligt 1916 års lag. Riksförsäkringsanstalten, som hörts i ärendet, har funnit förbundets framställning böra beaktas och framlagt tre alternativa förslag till frågans lösning. Ärendet har därefter remissbehandlats, varvid alla myndigheter och organisationer som hörts ansett en höjning av tilläggen å dessa livräntor vara motiverad. Försäkringsrådet har dock framfört vissa betänkligheter häremot av den anledningen, att efter tillkomsten av 1950 års förordning om ersättningstillägg icke inträffat några omständigheter som kunde ge anledning till att nu bedöma frågan om tillägg å dessa livräntor annorlunda än år 1950.

Med anledning av denna invändning vill jag framhålla, att syftet med ersättningstilläggen är att i viss mån utjämna de skillnader i ersättningsnivån, som uppkommit till följd av den förut omnämnda principen, att varje ersättningstagare får uppbära ersättning enligt den lagstiftning som gällde vid tiden för olycksfallet. Tilläggen ha därför avvägts så, att de procentuellt sett äro större ju längre tillbaka i tiden olycksfallet ligger. Gränsdragningen mellan olika tidsperioder har härvid skett på sådant sätt, att alla, som fått sina förmåner bestämda enligt samma regler, hänförts till samma ersättningsgrupp. Härifrån har undantag dock gjorts såtillvida, att personer, som uppbära ersättning på grund av olycksfall före år 1920, erhålla tillägg enligt samma procenttal oavsett om ersättningen utgår enligt 1901 års lag eller enligt 1916 års lag. Såsom framgår av det i det föregående anförda siffermaterialet har denna sammanföring av alla före år 1920 inträffade olycksfall lett till att den disproportion, som redan förut fanns mellan å ena sidan livräntorna enligt 1901 års lag jämte tillägg därå enligt 1921 års kungörelse eller 1938 års förordning samt å andra sidan livräntorna enligt 1916 års lag på grund av olycksfall under åren 1918 och 1919, i stället för att minskas ytterligare ökats. Eftersom detta förhållande numera belysts på ett helt annat sätt än som skedde vid tillkomsten av 1950 års förordning och det ur saklig synpunkt är motiverat att utjämna skillnaden mellan ifrågavarande båda ersättningskategorier, bör enligt min mening en dylik utjämning nu genomföras.

Gemensamt för alla de tre alternativa förslag till förbättring av ifråga-

varande livräntor, som framlagts av riksförsäkringsanstalten, är att vissa kategorier av livräntetagare — nämligen dels alla, som uppnått 67 års ålder, och dels skadade under 67 år med lägre invaliditetsgrad än 30 procent — föreslås undantagna från förbättringen. Någon invändning mot att den förra gruppen uteslutes har icke framställts i ärendet. Däremot ha landsorganisationen och Svenska metallindustriarbetareförbundet ansett skäl saknas att undantaga den senare gruppen.

Med hänsyn till att allmän ålderspension jämte indextillägg därå utan behovsprövning utgår till alla medborgare över 67 år, biträder jag förslaget att från den ifrågasatta förbättringen skola uteslutas livräntetagare, som uppnått denna ålder. I fråga om yngre livräntetagare med låga invaliditetsgrader måste det antagas, att dessa livräntetagare under den långa tid, som förflutit sedan skadan inträffade, åtminstone i regel hunnit anpassa sig så att skadan numera spelar föga roll för deras försörjningsmöjligheter. Denna synpunkt torde ha tillmätts avgörande betydelse då frågan om ersättnings-tillägg prövades vid 1950 års riksdag; dylika tillägg utgå nämligen endast, om arbetsförmågan blivit nedsatt med minst 30 procent. Vid övervägande av denna fråga har jag kommit till den uppfattningen, att riksförsäkringsanstaltens förslag icke heller i detta hänseende bör frångås.

I överensstämmelse med vad som gäller i fråga om rätt till ersättnings-tillägg har riksförsäkringsanstalten vidare föreslagit, att den nu ifrågasatta förbättringen icke skall avse livränta, som grundas på frivillig försäkring som arbetare tecknat enligt 24 § i 1901 års lag, men däremot livränta eller årligt understöd av statsmedel, som enligt särskilt beslut utgives enligt grunderna i lagen. Häremot har någon invändning icke framställts och för egen del ansluter jag mig till förslaget i denna del.

Vad angår förhöjningens storlek innebär riksförsäkringsanstaltens alternativ I, att de tillägg, som nu utgå enligt 1921 års kungörelse och 1938 års förordning höjas från 125 till 175 procent av livräntans belopp. Alternativ II innebär en höjning av ifrågavarande tillägg till 200 procent. I båda fallen förutsättes, att ersättningstillägg enligt 1950 års förordning skola utgå å de sålunda förhöjda tilläggen. Vid tillämpning av alternativ I kommer man med en viss mindre avvikelse i fråga om änkelivräntorna fram till samma totala ersättning, som skulle ha utgått enligt 1916 års lag och 1950 års förordning, därest olycksfallet inträffat under åren 1918—1919 och den skadades årliga arbetsförtjänst beräknats till 1 237 kronor 50 öre. Alternativ II åter representerar vad som under motsvarande förutsättningar skulle ha utgått vid en årlig arbetsförtjänst av 1 350 kronor. Vad slutligen alternativ III beträffar, innebär detta alternativ en sådan förhöjning av nu utgående tillägg till livräntorna enligt 1901 års lag, att den totala ersättningen kommer att motsvara vad som enligt 1916 års lag och 1950 års förordning om ersättningstillägg skulle ha utgått, om olycksfallet inträffat under åren 1918—1919 och den skadades årliga arbetsförtjänst överens-

stämt med den förut angivna genomsnittliga arbetsförtjänsten under dessa båda år eller 1 617 kronor. Även i detta fall föreslås dock en viss avvikelse i fråga om änkelivräntorna. Avvikelsen innebär, att änka sammanlagt får uppbära 40 procent i stället för 37,5 procent av vad en helinvalid erhåller, d. v. s. att relationen i 1901 års lag mellan änkelivränta och livränta till helinvalid bibehålles i fråga om den totala ersättningen.

Riksförsäkringsanstalten har för sin del förordat alternativ II. I remissyttrandena ha meningarna varit delade, huruvida detta alternativ eller alternativ III bör väljas; alternativ I har icke förordats i något yttrande.

För egen del anser jag, att övervägande skäl tala för alternativ III, och jag tillstyrker därför, att detta genomföres. Anledning saknas emellertid enligt min mening att sätta änkor, som uppbära livräntor enligt 1901 års lag, i bättre ställning än änkor, som erhålla livräntor enligt 1916 års lag på grund av olycksfall under åren 1918—1919, och den av riksförsäkringsanstalten förordade avvikelsen till förmån för de förra synes därför icke böra genomföras. De totala ersättningarna på grund av olycksfall under åren 1903—1917 böra med andra ord genomgående motsvara vad som i medeltal utgår på grund av olycksfall under åren 1918—1919.

Den av mig förordade förbättringen av livräntorna enligt 1901 års lag synes ur författningsmässig synpunkt böra ske genom ändringar i 1938 års förordning och 1921 års kungörelse.

Innan jag övergår till att behandla anslagsfrågan vill jag erinra om vad som tidigare anförts därom, att i lagstiftningen på detta område tid efter annan vidtagits ändringar till förmån för de försäkrade. Förändringarna ha dock ej givits retroaktiv verkan, vilket medfört att ersättningsnivån är lägre för tidigare olycksfall än för senare. Det huvudsakliga syftet med de år 1950 införda ersättningstilläggen var att åstadkomma en utjämning härvidlag. Även de förbättringar, som jag nu förordat för livräntetagare enligt 1901 års lag, ha samma utjämnande syfte. Emellertid har på senare tid penningvärdet undergått betydande förändringar; och enligt min mening utgör penningvärdets fall motiv till att pröva huruvida ej olika kategorier, som uppbära ersättning i anledning av yrkesskada, i en eller annan form bör beredas kompensation för stegrade levnadskostnader. Det är min avsikt att inom kort föranstalta om utredning av denna fråga. Jag räknar dock icke med att ett förslag i ämnet kan föreläggas årets riksdag.

Såsom anmärkts inledningsvis har anslaget till Vissa tillägg å ersättningar i anledning av olycksfall i arbete m. m. för budgetåret 1952/53 i årets statsverksproposition (femte huvudtiteln, punkt 77) upptagits med ett endast preliminärt beräknat belopp av 3 300 000 kronor. Utgifterna under motsvarande anslag för budgetåret 1950/51 utgjorde ca 3 414 000

kronor. För innevarande budgetår är anslaget upptaget till 3 150 000 kronor. Riksförsäkringsanstalten har (skrivelser den 22/8 och 16/10 1951) anført, att medelsbehovet under anslaget — vid oförändrade grunder för tilläggen — komme att successivt minska på grund av avgång bland ersättnings-tagarna och sänkning av utgående livräntor med anledning av minskning av den tidigare invaliditeten. Under hänvisning till belastningen å anslaget under budgetåret 1950/51 har anstalten emellertid föreslagit, att anslaget, om oförändrade grunder skola gälla, för nästa budgetår anvisas med samma belopp som för innevarande budgetår. Såsom förut nämnts har anstalten beräknat kostnaderna för en förbättring i huvudsakligen den omfattning som av mig i det föregående förordats av livräntor enligt 1901 års lag till 191 000 kronor. Ifrågavarande kostnader böra bestridas från samma anslag som de nuvarande tilläggen eller i regel anslaget till Vissa tillägg å ersättningar i anledning av olycksfall i arbete m. m. Jag förordar, att detta anslag för nästa budgetår upptages till 3 400 000 kronor.»

Utskottet.

I propositionen föreslås, att vissa livräntetagare enligt 1901 års olycksfallsersättningslag skola erhålla förhöjda tillägg av statsmedel. Frågan om ersättningstillägg för olika kategorier livräntetagare prövades så sent som vid 1950 års riksdag. Det oaktat anser utskottet, att det i propositionen redovisade materialet ger belägg för att det är motiverat att nu genomföra en ytterligare förhöjning av ifrågavarande livräntor och därigenom utjämna de avsevärda skillnader i ersättningsnivån, som finnas mellan livräntorna enligt 1901 års lag å ena sidan samt de livräntor, som utgå på grund av olycksfall under åren 1918 och 1919, å andra sidan.

Enligt förslaget skola vissa kategorier livräntetagare undantagas från den förordade ersättningsförbättringen, nämligen dels de som uppnått 67 års ålder, dels skadade med lägre invaliditetsgrad än 30 procent, dels ock de, vilkas livräntor grundas på frivillig försäkring. Denna gränsdragning anser sig utskottet kunna godtaga.

Beträffande förhöjningens storlek tala enligt utskottets mening övervägande skäl för det av departementschefen förordade alternativet. Detta innebär en sådan förhöjning av tilläggen, att den totala ersättningen kommer att motsvara vad som skulle utgått om olycksfallet inträffat 1918 eller 1919 och den skadades årliga arbetsförtjänst uppgått till den för dessa år beräknade genomsnittliga arbetsinkomsten, 1 617 kronor. För detta alternativ talar bl. a., såsom Landsorganisationen påpekat, den omständigheten, att flertalet av de livräntor, som komma att omfattas av ersättningsförbättringen, med all sannolikhet hänföra sig till olycksfall, som inträffat under de senare åren av giltighetstiden för 1901 års lag.

Utskottet tillstyrker sålunda att livräntetillägg skola utgå av statsmedel enligt de i propositionen föreslagna grunderna. Mot den föreslagna författningstexten här utskottet ej funnit anledning till erinran.

Åtskilliga livräntor enligt 1901 års lag utbetalas alltså direkt av arbetsgivaren. Metallindustriarbetarförbundet har i sin ovan omförmälda framställning hemställt, att staten skall ikläda sig garanti för dessa livräntor. I enlighet med vad som föreslås i propositionen synes Kungl. Maj:t böra bemyndigas att efter prövning av omständigheterna i varje särskilt fall ikläda staten betalningsskyldighet för sådana livräntor, som icke äro säkerställda genom försäkring.

I propositionen har departementschefen uttalat, att enligt hans mening penningvärdets fall utgör motiv till att pröva, huruvida ej olika kategorier, som uppbära ersättning i anledning av yrkesskada, i en eller annan form böra beredas kompensation för stegrade levnadskostnader. Riksförsäkringsanstalten har numera fått i uppdrag att utreda denna fråga. Utskottet vill i förevarande sammanhang uttala sin tillfredsställelse över att en dylik utredning omedelbart kommer till stånd. Penningvärdet har de senaste åren undergått sådan försämring, att det måste anses fullt befogat, att frågan om kompensation åt ifrågavarande ersättningstagare för stegringen i levnadskostnaderna snarast upptages till övervägande.

Kostnaderna för den i propositionen föreslagna förbättringen av livräntorna enligt 1901 års lag ha beräknats till 191 000 kronor. Kostnaderna böra, såsom departementschefen anför, bestridas från samma anslag som de nuvarande tilläggen eller i regel från anslaget till Vissa tillägg å ersättningar i anledning av olycksfall i arbete m. m. Detta anslag är för innevarande budgetår upptaget till 3 150 000 kronor och har i statsverkspropositionen preliminärt beräknats till 3 300 000 kronor. I enlighet med Kungl. Maj:ts förslag i förevarande proposition bör nu anslaget för nästa budgetår upptagas till 3 400 000 kronor.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa, att riksdagen måtte med bifall till förevarande proposition

A) antaga det genom propositionen framlagda förslaget till förordning angående ändrad lydelse av 1 § förordningen den 3 juni 1938 (nr 216) om livräntetillägg av statsmedel åt vissa livräntetagare enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete;

B) medgiva, att livräntor, som förhöjts enligt kungörelsen den 10 juni 1921 (nr 410) angående förhöjning av vissa till i statens tjänst skadade arbetare med flera av statsmedel utgående livräntor m. m., må fr. o. m. den 1 juli 1952 ytterligare höjas på sätt föreslagits i propositionen;

C) bemyndiga Kungl. Maj:t att efter prövning av omständigheterna i varje särskilt fall ikläda staten betalningsskyld-

dighet för sådana enligt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete fastställda livräntor, som icke äro säkerställda genom försäkring;

D) till *Vissa tillägg å ersättningar i anledning av olycksfall i arbete m. m.* för budgetåret 1952/53 under femte huvudtiteln anvisa ett förslagsanslag av 3 400 000 kronor.

Stockholm den 26 mars 1952.

På sammansatt stats- och andra lagutskotts vägnar:

DAVID NORMAN.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit

från statsutskottet: herrar Mårtensson i Uddevalla, Bergh*, Gustaf Karlsson, Iwar Anderson*, Boman i Kieryd och Rubbestad;

från andra lagutskottet: herrar Norman, Sten, Wahlund, Jacobsson i Igelsbo, fru Nordgren* och herr Hagård.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

U t k a s t

till

kungörelse om ändring i kungörelsen den 10 juni 1921 (nr 410) angående förhöjning av vissa till i statens tjänst skadade arbetare med flera av statsmedel utgående livräntor m. m.

Härigenom förordnas, att §§ 1—3 kungörelsen den 10 juni 1921 angående förhöjning av vissa till i statens tjänst skadade arbetare med flera av statsmedel utgående livräntor m. m.¹ skola erhålla följande ändrade lydelse.

*(Gällande lydelse:)**(Föreslagen lydelse:)*

§ 1.

Arbetare, som på grund av genom olycksfall i statens tjänst åsamkad skada jämlikt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete är berättigad till livränta av statsmedel, må utöver till honom på grund härav utgående livränta från och med år 1931 uppbära tilläggsersättning med ett årligt belopp motsvarande 125 procent av samma ränta.

Den som på grund av olycksfall i statens tjänst jämlikt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete är berättigad till livränta av statsmedel äger erhålla tillägg därå i enlighet med vad nedan sägs.

§ 2.

Änka och barn efter arbetare, som genom olycksfall i statens tjänst ljuvit döden, må likaledes utöver livränta av statsmedel, vartill de äro berättigade enligt förenämnda lag av den 5 juli 1901, från och med år 1921 uppbära tilläggsersättning med ett årligt belopp motsvarande 125 procent av samma ränta.

Uppgår livräntan till minst 90 kronor för år, skall tillägget därå intill utgången av den månad, under vilken livräntetagaren fyllt 67 år, utgå med så stort belopp, att detsamma jämte livräntan motsvarar vad som skulle hava utgått i livränta, därest lagen den 17 juni 1916 om försäkring för olycksfall i arbete i dess ursprungliga lydelse ägt tillämpning samt den skadades årliga arbetsförtjänst utgjort 1 617 kronor.

I andra fall än som avses i första stycket skall livräntetillägget utgå med 125 procent av livräntans belopp.

¹ Senaste lydelse § 1 se SFS 1930:172.

§ 3.

Personer, vilka, utan att vara berättigade till livränta enligt nämnda lag, såsom ersättning i anledning av olycksfall eller ådragen kroppsskada tillerkänts eller kunna komma att tillerkännas livränta eller årligt understöd av statsmedel enligt de i samma lag angivna grunder, må härutöver uppbära tilläggsersättning med belopp och under villkor i övrigt, som i §§ 1 och 2 angivas, dock att dylik förhöjning icke må äga rum beträffande livränta eller understöd, varå dyrtidstillägg åtnjutes.

Den som, utan att vara berättigad till livränta enligt förenämnda lag den 5 juli 1901, såsom ersättning i anledning av olycksfall eller ådragen kroppsskada tillerkänts eller kan komma att tillerkännas livränta eller årligt understöd av statsmedel enligt de i samma lag angivna grunder, må härutöver uppbära tilläggsersättning med belopp och under villkor i övrigt, som i § 2 angivas.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 juli 1952.
